Zaak 25/85 R

Nuovo Campsider
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

Samenvatting

Kort geding - Opschorting van tenuitvoerlegging - Voorlopige maatregelen - Voorwaarden voor verlening
(EGKS-Verdrag, artikel 39)

De in artikel 39 EGKS-Verdrag bedoelde voorlopige maatregelen kunnen slechts in overweging worden genomen indien de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan zij worden gevorderd, ze aanvankelijk gerechtvaardigd doen voorkomen. Daarenboven moeten zij spoedeisend zijn in die zin, dat zij noodzakelijk moeten worden getroffen en effect sorteren vóór de uitspraak van de rechter in de hoofdzaak, teneinde te voorkomen dat de partij die erom verzoekt, ernstige en onherstelbare schade lijdt, tenslotte moeten de maatregelen voorlopig zijn in die zin, dat zij niet prejudiciëren op de beslissing in de hoofdzaak.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
6 maart 1985 *

In zaak 25/85 R,

Nuovo Campsider, vereniging van ondernemingen in de zin van artikel 48 EGKS-Verdrag, te 20122 Milaan, vertegenwoordigd door M. Waelbroeck en A. Vandencasteele, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Philippe-II 34,

verzoekster,

* Procestaal: Frans.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseurs R. Wägenbaur en M.-J. Jonczy als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg, Luxemburg,

verweerster,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

de navolgende

BESCHIKKING

1 Bij Verzoekschrift van 28 januari 1985 heeft Nuovo Campsider een verzoek in kort geding ingediend ertoe strekkende dat aan de Commissie zal worden gelast om, met gebruikmaking van haar bevoegdheid om aanbevelingen te doen, te verzekeren dat, in het kader van de toepassing van de beslissing van de Lid-Staten van 6 maart 1953, de uitvoer van schroot naar derde landen wordt beperkt tot 450 000 ton per maand, alsmede onverwijld de procedures aan te vangen die kunnen leiden tot prijsinterventies en tot toepassing van artikel 59 EGKS-Verdrag.

2 Dit verzoek, ingeschreven ter griffie van het Hof op 29 januari 1985, is gedaan krachtens artikel 35 EGKS-Verdrag en artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering.

3 Verzoekster verwijst naar het beroep wegens nalaten, dat zij krachtens artikel 35 EGKS-Verdrag op 29 januari 1985 bij het Hof heeft ingesteld.

4 Verzoekster stelt, dat ten gevolge van de toenemende vraag naar schroot in de Verenigde Staten en de koersontwikkeling van de dollar de uitvoer naar derde

landen voor handelaren zeer aantrekkelijk is geworden. Hoewel de inzameling van schroot is toegenomen, zou de prijsstijging ertoe hebben geleid, dat de handelaren hun verkopen hebben verminderd in de hoop op verdere prijsstijgingen alsook teneinde hun winsten naar het volgende belastingjaar te kunnen overbrengen. De ernst van de schaarste waardoor de schrootverwerkende elektrostaalfabrieken worden getroffen, zou blijken uit de douanestatistieken. In vergelijking met de geïntegreerde staalfabrieken zouden zij zich in een onevenwichtige situatie bevinden, niet meer rendabel zijn en zelfs gedwongen zijn bij gebrek aan schroot hun produktie te onderbreken.

5 De gevraagde voorlopige maatregelen zouden noodzakelijk zijn omdat de staalfabrieken niet in staat zijn hun produktie op peil te houden en bestellingen uit te voeren, zulks wegens de schaarste aan schroot en omdat de voortdurend hoge schrootprijzen een ondraaglijke financiële aderlating betekenen.

6 De eerste gevraagde maatregel zou zuiver conservatoir zijn en ertoe strekken de schrootuitvoer te handhaven op het gemiddelde peil van de laatste drie jaar, de tweede maatregel zou de toepassing van voorbereidende procedures beogen, die in geen enkel opzicht zouden prejudiciëren op de uitspraak van het Hof in de hoofdzaak. Betreffende de gegrondheid van haar beroep in de hoofdzaak voert verzoekster aan, dat de hierboven beschreven ontwikkeling de fundamentele doelstellingen van het EGKS-Verdrag in gevaar brengt en dat de instellingen hun plicht om voor een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt te zorgen, niet zijn nagekomen.

7 Verzoekster vestigt de aandacht op het bestaan van een besluit van 6 maart 1953, waarin de leden van de Raad ermee hebben ingestemd dat tot nadere kennisgeving de uitvoer naar derde landen zoveel mogelijk wordt beperkt.

8 Dit besluit is genomen in het kader van artikel 57 EGKS-Verdrag, volgens hetwelk de Hoge Autoriteit bij voorkeur gebruik maakt van de indirecte middelen die haar ter beschikking staan, zoals het ingrijpen op het gebied van de handelspolitiek. Artikel 71 laat de bevoegdheid op het gebied van de handelspolitiek bij de regeringen van de Lid-Staten, maar bepaalt dat zij elkaar indien nodig wederkerig bijstand verlenen. Volgens artikel 73 kan de Hoge Autoriteit aanbevelingen aan de Lid-Staten doen om coördinatie van de op grond van artikel 71 genomen maatregelen te verzekeren.

9 In geval van schaarste is de Commissie, indien het probleem niet op andere wijze kan worden opgelost, bevoegd de procedure van artikel 59 toe te passen, op grond waarvan contingenteringen van de uitvoer kunnen worden ingesteld.

10 Verzoekster stelt, dat zij bij telexbericht van 16 november 1984 de Commissie heeft uitgenodigd maatregelen te nemen, maar dat deze ondanks talrijke herinneringen daaraan geen enkel gevolg heeft gegeven. Volgens bepaalde in de pers verschenen berichten zou de Commissie voor de Raad hebben betoogd, dat geen enkele onmiddellijke maatregel tot beperking van de uitvoer nodig was, doch dat het huidige niveau van de uitvoer van 6 miljoen ton een maximum was dat niet mocht worden overschreden, en dat het statistisch toezicht op de uitvoer op basis van striktere procedures diende te geschieden.

11 Volgens verzoekster zijn de conclusies van de Commissie gebaseerd op een klaarblijkelijk achterhaalde studie. De uitvoer naar derde landen zou medio december 1984 de 6 miljoen ton duidelijk hebben overschreden en de daling van het aanbod op de Italiaanse markt en de stijging van de verkoopprijzen van schroot, die als een eenvoudige mogelijkheid waren voorgesteld, zouden reeds een feit zijn.

12 Door aan het verzoek van verzoekster geen enkel gevolg te geven binnen de in artikel 35 EGKS-Verdrag bepaalde termijn van twee maanden, zou de Commissie hebben verzuimd de maatregelen te nemen die zij ter waarborging van de doelstellingen van het EGKS-Verdrag had moeten vaststellen. Aldus zou zij blijk hebben gegeven van een ernstig gebrek aan vooruitziendheid en voorzichtigheid, dat gelijkstaat met miskenning van het wettelijk doel waarvoor het EGKS-Verdrag haar bevoegdheden toekent (arrest van 29 november van 1956, zaak 8/55, Belgische Steenkoolfederatie, Jurispr. 1955/1956, blz. 314).

13 Wat de feiten betreft, ontkent de Commissie te hebben stilgezeten; zij wijst erop, dat zij, op verzoek van de Raad, een rapport over de schrootmarkt heeft aangeboden.

14 Zij erkent dat er voor de ondernemingen bevoorradingsproblemen bestaan, maar zegt ernstig te twijfelen aan het nut van dirigistische ingrepen op de schrootmarkt, die een wereldmarkt is.

15 Met betrekking tot de eerste voorlopige maatregel waarom is gevraagd, namelijk beperking van de uitvoer, herinnert de Commissie eraan, dat het daarbij gaat om een handelspolitieke maatregel, ten aanzien waarvan de regeringen der Lid-Staten bevoegd zijn. De eveneens gevraagde interventies op het gebied van de prijzen zijn evenmin opportuun. Om doeltreffend te zijn, zouden zij vergezeld moeten gaan van uitvoerbeperkingen en zij zouden de uitvoer en de inzameling van schroot afremmen. Zulke maatregelen zouden dus meer kwaad dan goed doen.

16 Ingevolge artikel 59 zou de Commissie het recht hebben om de uitvoer naar derde landen te beperken indien zij vaststelde dat de Gemeenschap zich in een ernstige schaarsteperiode bevond en dat met de in artikel 57 voorziene indirecte middelen daaraan niet het hoofd kon worden geboden. Volgens de Commissie zou men niet van schaarste en nog minder van ernstige schaarste kunnen spreken. De ondernemingen zouden immers in staat zijn zich te bevoorraden, mits zij maar bereid zijn de marktprijs te betalen.

17 Het besluit van 6 maart 1953 (internationaal akkoord in vereenvoudigde vorm) zou thans enkel nog worden toegepast door Denemarken, Italië en Ierland. De Commissie zou binnen de grenzen van haar bevoegdheden alles hebben gedaan om de doeltreffendheid van dit besluit te verzekeren door haar aanbeveling 75/97/EGKS van 23 december 1974 (PB 1974, L 38, blz. 19), waarvan artikel 2 bepaalt: „De Lid-Staten zijn gehouden alle passende algemene of bijzondere maatregelen te nemen om overtredingen op de bepalingen met betrekking tot het verbod of de beperkingen op de uitvoer naar derde landen van schroot en daarmede gelijkgestelde produkten te bestraffen, ongeacht de Lid-Staat waaruit deze goederen afkomstig zijn."

18 Volgens de Commissie voldoet het verzoek in kort geding aan geen van de vereisten die het Hof in vaste rechtspraak stelt.

19 In de eerste plaats zou het ten gronde ingestelde beroep wegens nalaten kennelijk niet-ontvankelijk zijn. De Commissie zou nimmer op geldige wijze ingebreke zijn gesteld, want in verzoeksters telexbericht werd zij uitgenodigd „om de thans dringende noodzaak van maatregelen die geschikt zijn om de schrootmarkt weer te normaliseren, in ernstige overweging te nemen". Deze mededeling was niet een verzoek van voldoende bepaaldheid om te kunnen dienen als beginpunt van de termijn voor een beroep wegens nalaten.

20 Het beroep zou voorts niet-ontvankelijk zijn, omdat het niet aan een vereniging van ondernemingen staat om van de Commissie te eisen, aan alle Lid-Staten strenge dwingende regels op te leggen om de enkele reden dat die vereniging moeilijkheden ondervindt bij haar bevoorrading met schroot. Een beroep zou op zijn hoogst ontvankelijk zijn indien bewezen kon worden dat de weigering van de Commissie om maatregelen te nemen, opzettelijk en kennelijk tot enig doel had verzoekster schade toe te brengen.

21 Het verzoek zou eveneens ongegrond zijn omdat de Commissie niet verplicht was de gevraagde maatregelen te nemen, ten aanzien waarvan zij een discretionaire bevoegdheid bezit. Verzoekster zou dienaangaande geen enkel bewijs van misbruik van bevoegdheid hebben aangebracht.

22 De gevraagde voorlopige maatregelen zouden niet spoedeisend zijn, aangezien er geen sprake is van schaarste; de waar is immers beschikbaar, zij het tegen hoge prijzen. Geen enkele Lid-Staat zou bij de Raad een voorstel hebben ingediend in de zin van het verzoek van verzoekster.

23 Aangezien de Commissie geen beslissingsbevoegdheid heeft, doch alleen een recht van initiatief, zouden de gevraagde maatregelen geen onmiddellijke werking kunnen hebben waardoor ernstige en onherstelbare schade voor verzoekster kon worden voorkomen.

24 Bovendien zou een bevel aan de Commissie om van haar recht van initiatief gebruik te maken, duidelijk prejudiciëren op de uitspraak in de hoofdzaak, doordat daarmee zou worden erkend, dat de Commissie nalatig is geweest en in de plaats van de Commissie een beslissing zou worden genomen over de organisatie van de schrootmarkt.

25 Ingevolge artikel 39 EGKS-Verdrag heeft beroep op het Hof geen opschortende werking. Het Hof kan echter indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, krachtens genoemd artikel opschorting van de naleving van de aangevochten beschikking gelasten en alle nodige andere voorlopige maatregelen voorschrijven.

26 Volgens vaste rechtspraak kunnen dergelijke maatregelen slechts in overweging worden genomen indien de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan zij worden gevorderd, ze aanvankelijk gerechtvaardigd doen voorkomen.

Daarenboven moeten zij spoedeisend zijn in die zin, dat zij noodzakelijk moeten worden getroffen en effect sorteren vóór de uitspraak van de rechter in de hoofdzaak, teneinde te voorkomen dat de partij die erom verzoekt, ernstige en onherstelbare schade lijdt; tenslotte moeten de maatregelen voorlopig zijn in die zin, dat zij niet prejudiciëren op de beslissing in de hoofdzaak.

27 Wat de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, betreft, zij opgemerkt dat wanneer onder invloed van de vraag de schrootprijs een zodanig niveau bereikt, dat een groot gedeelte van de industrie in de Gemeenschap niet meer in staat is de gevraagde prijs te betalen, men zich op het eerste gezicht bevindt in een schaarstesituatie, ook indien schroot in voldoende hoeveelheid verkrijgbaar is.

28 Dat er een ernstige situatie bestaat, waarin voor de bij de verzoekende vereniging aangesloten ondernemingen spoed geboden is, wordt niet serieus betwist; zij kunnen immers hun verkoopprijzen niet verhogen, teneinde de stijging van de prijs van hun grondstof, schroot, goed te maken.

29 Volgens artikel 59 EGKS-Verdrag is de Commissie verplicht te handelen, zodra ondernemingen in de Gemeenschap worden geconfronteerd met een ernstige schaarste en indirecte middelen hieraan niet het hoofd kunnen bieden. Er is echter niet aangetoond dat de huidige marktsituatie thans een toestand van ernstige schaarste heeft bereikt in de zin van artikel 59, en een nalatigheid van de Commissie is daarom voorshands niet aannemelijk gemaakt. De Commissie is echter gehouden, de ontwikkeling op de schrootmarkt van nabij te volgen en binnen de grenzen van haar bevoegdheden de maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn.

30 Wat de andere door verzoekster ingeroepen bepalingen betreft, beschikt de Commissie over een discretionaire bevoegdheid, in de uitoefening waarvan de rechter in kort geding zich niet kan begeven, althans wanneer er geen ernstige aanwijzingen bestaan voor misbruik van bevoegdheid.

31 Hieraan moet worden toegevoegd, dat de in het verzoekschrift gevraagde voorlopige maatregelen, zo zij zouden worden toegestaan, zouden prejudiciëren op de beslissing in de hoofdzaak.

32 Tenslotte is twijfel op zijn plaats ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak. Het bij telexbericht van 16 november 1984 gedane verzoek

heeft op het eerste gezicht niet de vorm van een formele ingebrekestelling in de zin van artikel 35 EGKS-Verdrag en geeft niet *expressis verbis* aan, welke maatregelen de Commissie precies zou moeten nemen, zelfs indien verzoekster zou kunnen bewijzen dat de kwestie mondeling is besproken, zoals zij ter terechtzitting heeft betoogd.

DE PRESIDENT VAN HET HOF,

rechtdoende bij voorraad,

beschikt:

1) Het verzoek wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 6 maart 1985.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart